

1 HET VLOERKLEED

All witnesses are disappointing

-- Michel Houellebecq, *Platform*, Engelse vertaling door Frank Wynne, Alfred A. Knopf, 2003, pag. 11.

Kleine stofdeeltjes wervelden in de straal zonlicht die door het raam naar binnen viel. Een zorgeloos, gelukkig stof-volkje, dacht Willem en glimlachte breed. Ze leefden nog lang en gelukkig. Eind goed, al goed!

Hij was zich ervan bewust dat hij een beetje euforisch was, maar dat vergaf hij zichzelf. Bijzonder om te merken dat hij tegelijk gefrustreerd en euforisch kon zijn...

Het licht scheen vriendelijk en zonder enige partijdigheid op het zachte, witte, wollen vloerkleed. Weer thuis... Hij kon weer zichzelf zijn.

Het was een mooie week geweest, meer dan mooi zelfs. Toch was de rust van zijn eigen woonkamer Willem ook zeer lief. Hij was tevreden met zijn kleine, maar gerieflijke bovenwoning in een oude Arnhemse wijk, niet al te ver van Sonsbeek Park. Veel dingen waren relatief dichtbij: het park, het station, het centrum en de steeds hipper wordende wijken om het centrum heen. 'Verjupping', heette dat. Oftewel: *gentrification*. Het was vijftien jaar geleden een goede keus geweest hier samen met zijn toenmalige vrouw neer te strijken, ook al was zijn leven sindsdien wat anders gelopen dan hij had gedacht.

Afijn, dat was het verleden. Daar was hij nu langzaam uit te voorschijn aan het kruipen. Daar moest hij zijn huidige bestaan niet door laten overschaduwen. Hij had net een bijzondere week achter de rug. Die had hem energie gegeven! Het was mooi geweest en tegelijk ook frustrerend. Dat hoorde erbij. Zou Jenny nog bellen?

Iets zei Willem dat ze dat niet zou doen. Ze zou het van hem laten afhangen, hem zijn nek laten uitsteken. Dat deden vrouwen namelijk altijd bij hem. Maar hij had ook zijn trots. Hij wilde zich niet in het nauw laten drijven. Ook niet door zijn eigen verlangen.

In ieder geval was ze verder met hem gegaan dan welke andere vrouw ook in de afgelopen vijf jaar. Zo'n beetje de hele cursusweek hadden ze bij elkaar geslapen, hij was in feite bij haar ingetrokken op haar kamer. Precies wat hij stiekem gehoopt had toen hij zich had aangemeld voor een introductiecursus 'tantra'.

Natuurlijk ging het bij tantra in wezen niet om seks, maar om spirituele ontwikkeling, om echt contact maken met jezelf en met de wereld. Dat had op de website gestaan, en ook in het aanmeldingsformulier. Willem had ervoor getekend om zich daar bewust van te zijn. Maar, heel belangrijk, bij tantra was er ook geen taboe op seks. En zo was het gekomen dat hij al in het busje op weg van het station naar het Drentse cursuscentrum leuk contact had gekregen met Jenny, die meer ervaring met tantra bleek te hebben dan hijzelf. Ook met 'wildere' varianten, waarbij mensen 'uitgedaagd' werden om 'hun grenzen te verkennen en los te laten'.

Al op de tweede nacht hadden ze dat gedaan. Aanleiding was ogenschijnlijk het gesnurk van Willems kamergenoot geweest. Jenny had hem 'asiel' verleend, hij had zijn matras naast haar bed mogen leggen, en bijna meteen was zij op

6 PPG

De stem van de telefonische medewerker van Air France-KLM had een vreemde toon gekregen. 'Ik kan u nog geen reserveringsnummer geven omdat er een PPG-alert bij uw naam staat. Heeft u een ogenblikje?'

'Wat is dat?'

Maar Willem was al in de wacht gezet.

Het duurde enkele minuten. Hij slurpte van zijn thee. Dit keer had hij er wel aan gedacht om die van te voren te zetten. Alles was anders geworden sinds zijn telefoongesprek met UWV. Willem was van binnen heel rustig en koel geworden. Ongenaakbaar koel. Als men hem wilde beletten Annukka te zien, dan was het duidelijk dat hij niet meer in de wereld leefde waarin hij had gedacht te leven. Hij kon Nederland niet meer beschouwen als zijn eigen land. De Nederlandse overheid was niet langer zijn overheid. Democratie... pfff, het mocht wat. Niet meer dan bellenblaas. Rechtsstaat, burgerrechten, mensenrechten... het was niet meer dan de knalrode lippenstift van een hoer, bedoeld om betalende klanten te lokken. Maar Willem was niet van plan zich te laten beheersen door woede of weerzin. Als de staat zich opstelde als een hoer, dan mocht hij met de staat omgaan zoals met een hoer. Hij mocht de staat dan *gebruiken* en *omzeilen*. Wanneer hij maar wilde.

Hij had maar één doel: Annukka opzoeken, om haar te helpen. Waarom had ze hem anders gevraagd om te komen? Zijn eigen leven was hoe dan ook weinig meer waard,